

Srednji čas ima dosadašnja tri himna s izmijenjenom 3. kiticom za treći čas, a kao psalmodiju: strofu Pe ps 118, ps 81 s putokazom iz 1 Kor 4, 5 i ps 119 s uputom »U nevolji budite strpljivi, u molitvi ustrajni« (Rim 12, 12). I kratka su čitanja sa svojim versima za sva tri časa, tko ih bude sve molio, nova a tako isto i zgodne molitve na kraju: »Povećaj u nama, molimo, Gospodine, vjeru u tebe i drži u nama uvijek užgano svjetlo Duha Svetoga. Po Kristu«. »Spasi nas, svemoćući Bože, i daj nam trajno svoje svjetlo. Po Kristu«. »Neka u našim srcima, molimo, Gospodine, svijetli tvoja istina i neka uništi svaku laž neprijatelja. Po Kristu«.

Kod Večernje se moli ps 135. u dva dijela s Kasijanovim putokazom »Pripovijedati Gospodnja djela znači hvaliti ga«, i kantik Ef 1, 3 - 10. »Blagoslovi svoj narod, Gospodine« odgovara se na ove završene molitve: »Spasi puk svoj, Gospodine, i blagoslovi baštinu svoju. — Svojim jedinstvom sjedini u jedno sve koji su urešeni kršćanskim imenom, da vjeruje svijet u Krista koga si poslao. — Daj svoju milost svima našim prijateljima i znancima, izlij na njih dobar Kristov miris. — Pokaži svoju ljubav umirućima i daj da njihove oči ugledaju tvoje spasenje. — Milosrdno postupaj s pokojnim i pridruži ih onima koji počivaju u Kristu«. I molitva na kraju je posebna: »Ostani s nama, Gospodine Isuse, jer je dan već na izmaku i prateći nas na putu krijepi nam srca i milosrdno nam potiči ufanje, da te upoznamo po Svetom pismu i u lomljenju kruha s braćom. Koji živiš«.

Povečerje ima jedan drugi prikladan himan od pet kitica, ps 85. s putokazom iz 2 Kor 1, 3, 4 i ovu molitvu na kraju: »Daj, Gospodine, našem tijelu zdrav (salutaris) počinak, i što smo danas u trudu sijali učini da sazrije za vječnu žetvu. Po Kristu«.

o. Martin Kirigin OSB

BIBLIČNE URE V ŽUPNIJI

Verskega preporoda, ki ga je nakazal koncil, si ni mogoče zamisliti brez vplivnega deleža sv. pisma. Ker v pokoncilski obnovi Cerkev ne gre toliko za spremembo zakonov, rubrik in predpisov, ampak za spremembo duha, ki naj preobrazi zunanjo podobo Cerkev, se moramo nujno zateči k viru iz katerega seva sveži preporodni duh, to je k sv. pismu. Sv. pismo je neizčrpna zakladnica resnic, večnoveljavnih življen-

skih norm in napotkov. Ko človek v njem prodre preko ograda pripovedi do božje besede, postane sv. pismo zanj vir neslutene moči in novega duhovnega poleta. »Živa je namreč božja beseda in učinkovita« (Hebr 4, 12), »more nas dvigniti in nam dati delež med vsemi svetimi« (Apd 20, 32). Kakor so na koncilu vsak dan slovesno intronizirali sv. pismo, da je opozarjalo navzoče na vsebino in obseg razprav, tako mora ono navdihovati tudi pokoncilsko obnovo v Cerкви. Bog sam je po sv. pismu predsedoval na koncilu. Navdihoval je navzoče in vodil njih delo tako, da se je Cerkev osamosvestila. Spoznala je vlogo in poslanstvo, ki ga ima prav sedaj na zemlji. Če obnovitveno delo sedaj ne poteka tako kot ga je nakazal koncil, je to zato, ker smo obstali pri debati, pozabili pa smo na prisotnost nevidne sile svetoga pisma. Porajajo se novotarije, ki jih ni nihče pričakoval in so v očitnem nasprotju z razodetim naukom sv. pisma in stoletnega verskega izročila. Mislim na deviacije temeljnih verskih resnic, ki ustvarjajo zmedo v verskih krogih kot so: sum o dejstvu izvirenega greha, novo pojmovanje prisotnosti Jezusa v sv. Rešenjem telesu, Jezusovo fizično poreklo in nauk o Mariji, dvom o eksistenci angelov, mimo trmoglave neposlušnosti cerkveni avtoriteti do zahteve po odpravi celibata. Pri vsem tem ne prese- neča toliko vsebina novih nazorov, saj je človeški duh vedno iskal nove razlage večnoveljavnih resnic, ampak nas bolj skrbi način, kako razlagajo te resnice. Preseneča nas njih smelost, samovoljnost in neposlušnost. Premočno se uveljavlja težnja po odpravi vsega, kar človeka obvezuje k odpovedi in samopremagovanju. Duhovniki zahtevajo od škofov plačan dopust, verniki svobodno moralo; oboji vero brez odpovedi in vendar vsi pozabljamo, da je naša vera, križa. Jezus ni odrešil sveta s pridiganjem, niti z vplivnimi čudeži, ampak s trpljenjem in smrtjo. Zato pravi svojim: »Kdor ne vzame svojega križa in ne hodi za menoj ni mene vreden« (Mt 10, 38). Cerkev je osvojila svet, ko je trpela. Ko se je skrivala v katakombah, se je krepila z božjo besedo in molitvijo in nato brez debat, konferenc in dlakocepskih rasprav osvajala srca ljudi. Moč Cerkve je v molitvi in božji besedi. Dandanes pa hočejo celo duhovne vaje spremeniti v debatna srečanja, namesto da bi šli po Jezusovem zgledu vase in tako kot on pred vsakim važnim javnim nastopom molili in prosili Očeta luči za blagoslov pri svojem delu (prim.: Lk 5, 12; Jan 11, 42; 17, 1 sl.; Mt 26, 39; Mr 14, 32). Res je, da slobodno pastirstvo zahteva od duhovnika boljše poznanje tega sveta, toda na sodobnega človeka